

BÖNDÖR PÁL VERSEI

ELŐSZÓ

Milyen beszédek? És mennyi idézőjel!
Te másképpen beszélj és másképpen figyelj.

Mint hívő elődeid te is olyan légy
tiszta tekintettel fel a magasba nézz:

ha megszőkött is onnan a szőke Isten
az ég kékjében semmi változás nincsen!

„ORCÁIN A NAP REGGELFÉNYE LANGALL . . .”

(Szép Ernő)

Elsőnek a kisgyerekek kelnek
azok a legkisebbek
kik iskolára még nem értek
kihalt hajnali utcákon lépkednek pityeregve.
És autóbuszon villamoson személygépkocsin
kerékpárra szerelt ülőkén
szüleik drága csomagocskája.
Trolin és trotinetten száguldanak.

Legártatlanabbja nyereg nélkül
üli meg táltosát
a dermedt aszfaltúton úgy lovagol.
A napközi előtt
kiköti derék hátságát
és fűzfavesszejével háromszor rásuhint.

A varázslat
 minden egyes alkalommal sikerül:
 hajnali ájulásban
 vacogva pislogom a kelő Napot
 egyetlen emberi formába visszaváltozva.
 Sok minden jut ilyenkor eszembe
 mindet el is mondanám
 de a nyelvem csak nyerítésre jár.

EGY KIS ÜZEMZAVAR

Mi mindennek nevet adott
 bennem az a kis szerkezet
 most egyszerre csak elromlott.
 Már tegnap furcsán ketyegett.
 Mára néma lett. Nem beszél.
 De hibásan is dolgozik.
 Amire nem való: lemér
 mindent. Haszontalan kopik.
 Mi a mérlegen súlytalan
 — köd pára szellő lehelet —
 nála több mázsa súlya van.
 Megbomlasztja az eszemet.

ARTISTÁK ÉS MODELLEK

És összefüggéstelen sorrendben
 mozgó háttérükkel a zsúfolt képek.
 Lenyomat másolata mutat engem:
 a modell alól húzom ki a székét.

A padlóra mégis én vágodom le.
 Hanyatt. És oldalt. Végül arcra bukom.
 Még egy pillantást vetek a modellre:
 arcán fintorom ahogy a földre nyom.

Nem tudom érzem is vagy csak képzelem:
 rám térdel és kifeszíti két karom
 pofon vág és a fülembe énekel.
 Elsőre fel sem ismerem a dalom.